

[Stein.]

ifølge det oprindelige Forslag helt igennem skulde være endelige og upaaankelige.

Det kan vist ikke bestrides, at det foreliggende Forslag har haft en ikke helt almindelig Skæbne, idet det allerede forinden Fremsættelsen af Retsplejeudvalget, som jo repræsenterer den højeste juridiske Indsigt her i Landet, var blevet gennemkritisert og endda stemplet som grundlovstridigt. Ikke desto mindre fandt den højtærede Justitsminister sig foranlediget til at fremsætte Forslaget i det andet høje Ting, og man maatte for saa vidt ogsaa gaa ud fra, at han i Princippet — det blev for øvrigt ogsaa sagt paa et senere Tidspunkt — vilde fastholde sit Forslag.

Det kan dog paa ingen Maade siges, at den højtærede Justitsminister ikke har været villig til at forhandle. Han har tværtimod under Sagens Gang stillet en Række Ændringsforslag. Det gik endda saaledes, at den højtærede Minister valgte den, som han selv sagde, lidt ualmindelige Fremgangsmaade: at foretage en dobbelt Fremsættelse af det foreliggende Forslag, idet Ministeren allerede inden første Behandling, og inden Ordførerne havde haft Lejlighed til at udtale sig, kom med en Række orienterende og supplerende Oplysninger og derunder skitserede en Række Ændringsforslag, som han paa Forhaand kunde tænke på at stille.

De to Formaal, der tilstræbes gennem det foreliggende Lovforslag, er, forekommer det mig, saa vidt forskellige, at de ikke lader sig samle under en fælles Synsvinkel. Derfor er Forhandlingerne i det andet høje Ting ogsaa til syvende og sidst resulteret i en Deling, saaledes at man i Stedet for een Appelret faktisk faar to Appelretter, en for disciplinære Forseelser, ved hvis Behandling de juridiske Dommere suppleres med to Lægmænd, og en for Genoptagelsessager, der behandles af en rent juridisk Domstol. Men dermed er i Virkeligheden Grundlaget for den Sammenkædning, hvorpaa Lovforslaget er bygget op, faldet bort, og Konstruktionen bliver nødvendigvis unaturlig og kunstlet.

Baade den praktiske og den videnskabelige Jura har jo i høj Grad beskæftiget sig med det foreliggende Lovforslag og de dertil knyttede Problemer, og Kritikken har sat ret stærkt ind over for Forslaget som saadant. Men medens man for Genoptagelsessagers Vedkommende erkender, at der er et Problem, som fortjener Overvejelse, gælder dette ikke i samme Grad Spørgsmaalet om Disciplinærsager, idet man her med Føje maa betvivle, at den foreslaaede Særbe-

handling lader sig forene med den Stilling, der ved Grundloven tilsikres Landets Dommere. Dette var den ærede sidste Taler stærkt inde paa, og jeg skal derfor lade det ligge, ogsaa under Hensyn til, at jeg tør forvente, at der senere bliver Lejlighed til nærmere at drøfte disse Spørgsmaal. At give Dommere en Undtagelsesbehandling og derved stille dem til en vis Grad ringere end andre Tjenestemænd kan ikke byde Befolkningen forøget Tryghed i det Forhold, her er Tale om; det kan derimod i det offentlige Omdømme virke til et for Tilliden nedbrydende Indtryk af et Modsætningsforhold mellem Appelretten med dens Lægmandsislæt paa den ene Side og den helt igennem juridiske Højesteret paa den anden Side. Jeg kan ikke se, at man tjener nogen Interesse ved at henskyde Behandlingen af Disciplinærsager mod Dommere til den foreslaaede Domstol, men det betyder naturligvis paa ingen Maade, at man ikke kan undersøge, om der muligvis inden for det gældende Systems Rammer kan være et og andet at rette med Hensyn til Behandlingen af disse Sager.

For Genoptagelsessagers Vedkommende stiller det sig, som allerede sagt, noget anderledes. Det er fra alle Sider erkendt, at der kan være et Problem, som fortjener Overvejelse. Men ogsaa her rejser der sig en Række Vanskeligheder, som Ministeren selv var inde paa i sin Forelæggelsestale. Ministeren sagde, at han for sit Vedkommende i Udspillet, i det af ham fremsatte Forslag, havde holdt sig alene til det, der er Praxis allerede, nemlig at der kun bliver Tale om Genoptagelse, hvor der foreligger nye Bevisligheder, men under Behandlingen i det andet høje Ting er man jo gaaet videre, idet man der er kommet ind paa den Tanke — og den er altsaa blevet fæstnet i Paragrafform — at give Adgang til Genoptagelse af en Sag, ogsaa naar særlige Omstændigheder gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende Bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt. Over for denne nye Bestemmelse — det er noget helt nyt og uprøvet — var den højtærede Justitsminister noget tvivlende og selv indstillet paa, at der, inden man gik til en Bestemmelse af den Art, maatte en nærmere Overvejelse til.

Det samme, at der maa en nærmere Overvejelse til af dette Lovforslag, faar man et stærkt Indtryk af, naar man har fulgt Sagens Gang. Der er til syvende og sidst ikke saa forfærdelig meget tilbage af det Forslag, som den højtærede Justitsminister fremsatte i Fjor — den 19. November var det vist; i alt Fald er der foretaget en Række Ændringer, og dette har givet Indtrykket